

sokat. A rebbéről semmi hír. Délutánra már az egész utca tudott az örült bolygó zsidóról, aki rab-bija után kajtatva lármázza fel a házakat. Az egyik kocsmá előtt részeg férfiak bagóztak. „Pocem, iciku, hele, napij se!” S már nyújtották is Mojsénak a borospoharat, mire próbálta udvariasan visszautasítani. Tréfli neki a bor a gój kezéből, mondta az egyik. A pofátlan disznó fajtádat, mondta a másik, mire nekiestek, s jól elagyabugyálták. Mire Mojsé összeszedte magát, már alkonyodott. Az utcát, amely haránt haladt felfelé, bevilágította a lenyugvó nap, amely már valahol a katedrális mögött járt. Az árnyak hosszúra nyúltak. Összekuszált szakállal, tépett, koszos kaftánjában támolygott tovább a következő bejárathoz. Onnét is kidobták.

Egy koldussal találkozott, aki megrettenve végigmérte, valamit mormogott csehül, s aprót adott neki. Mojsé kínjában fellármázta a következő lépcsőházat is, mit sem segített. Beesteledett. Elmúlt a szombat. A Királynő eltávozott. Elveszett minden. Oda a világ megváltása. A rebbe nincs sehol. Bánatában és kimerültségében az utolsó háztömb kapujában roskadt le, s elnyomta az álmot.

Arra ébredt, hogy három férfi lép ki a kapun. Mojsé tett még egy utolsó, hiábavaló próbálkozást. „Vu že lebt rebe Grodek?” A három férfi hátrafordult. Hiszen zsidók vagytok ti is. Nézett rájuk könnyörgő reménnyel Mojsé. De akkor már tudta, a három férfi nem lehetnek mások, mint a távozó sá-

besz angyalai. Sőt, az úr angyalai, malakhi Élohim. Akik a rebbétől jönnek, akikkel együtt költötte el a harmadik sábeszi lakomát, a Királynő búcsúlakomáját.

Mojsé kérdésére a középső szólalt meg. A harmadik emeleten jobbra. S felfelé mutatott. A sarokablakból fény szűrődött ki. Ez nem rabbi, hanem egy örült, válaszolt a baloldali. Mire a jobboldali így fordult hozzá. Minden rabbi örültnek látszik. A rabbi itt lakik, mondta, s jobbát haránt a mellére téve a szívére mutatott.

Ekkor már tudta Mojsé, hogy minden elveszett. Bevégeztetett. Aznap mulatott a sátán. A teremtés 5776. évében tisri hónap negyedik napja, s egyben első szombatja volt a sátán diadalünnepe. Azóta minden esztendő tisri havának első szombatján ismeretlen hangok lármázzák fel a lakókat. A lépcsőházban egy idegen nyelv kiáltozik. „Vu že lebt rebe Grodek?” Szukam rabina! Így volt ez idén is. S a lakók csak legyintenek, hogy már megint részeg fiatalok randalíroznak, vagy turisták mulatnak. Ágyukban megfordulnak, és nem gondolnak a világ megváltatlanságával. Mert nem tudja senki, hogy a lépcsőházban a messiás kiáltozik. Így volt ez idén is, és így lesz jövőre is. Mindaddig, mondta a grodeki szent halálos ágyán, amíg egyszer valaki pólyába bugyolálva ott nem hagyja, haránt fektetve egy idegen küszöbén. S ha befogadják, megváltást nyer a messiás.

Kántor Zsolt

Hozsánna

*Eltűnt a bang és az ikon
A percet a habbal íszom
Ma megtalált egy lenyűgöző áldás.
Túlsordult az öröm, mint kivágás.
Olykor meg kell állni és hálát rebegni.
Ha a fogantyún lógunk, nem fogunk elesni.
Jön a villamos a másik vágányon is.
Ellenvonatként jön be a bit.
Tényleg, ma minden ember a kedvemet kereste.
Úgy jött el, hogy fölemelt az este.
Láttam az Urat a szemem előtt.
A hitem, mint ág az égbe belenőtt.
Beteljesedett az érzés, ami várt,
a vér ujjongó zenéin hajózva
megtalált az isteni tanács.
És átadta az időt, a titkot, aki tudta,
hogy bennem van egy új út. A vers nyitja.*